

Литературен клуб „Ерато”

Дата на раждане: 08.10.1997 г.

Зодия: Везни

Място: Стара Загора - Национален
поетичен конкурс “Веселин Ханчев”

Ръководител: Камелия Станчева- старши
учител по български език и литература в
ПМГ “Васил Друмев”- В. Търново

ПОЕТИТЕ СЕ РАЖДАТ

*Поетите се раждат в
матови отблясъци сред
ласкаво-прасковите
градини на Сътворението
(С. Рошкев)*

“Поетите се раждат”. В някой късен час - след напрегнатите опити да се реши някоя сложна задача, чийто отговор най-после е получен; след прочита на някоя “скучна” книга от задължителния литературен материал, който все още чака своето осъвременяване; след поредния “сапунен сериал”, подарен на БНТ ... - някой сяда пред белия лист.

Някой, някъде, някога заживява в свой собствен свят. Хаотични мисли търсят своята логика, неясни образи следват чувствата. Появява се първият ред, веднага до него се настанява вторият, третият се стреми да ги измести... Борба на думи, образи, редакции... Пореден смачкан и захвърлен лист.

“Поетите се раждат”. Същият този някой, някъде, някога отново сяда пред белия лист. Страхуващ се от поредното разочарование, но твърдо решен да победи, да се роди, “преди да се е уплашил”. Звездите му смигат заговорнически и чакат първи да прочетат написаното. Изгревът нетърпеливо се подготвя, но е убеден, че ще присъства във всеки стих . Просто знае, че СЛЪНЦЕТО Е В НАС.

Камелия Станчева

Антония Ивова Тодорова,
родена в гр. Павликени -
27.02.1996г. , 9 клас в Природо-
математическа гимназия "Васил
Друмев" - Велико Търново.

Когато някога ме видиш...

Когато някога ме видиш,
дали ще трепне нещо там
отвътре,
дали ще ме познаеш, дали ще се
обърнеш?

Ще кажеш ли "здравей", ще
мръднеш устни ли,
или изобщо ще загърбиш мен?
Но аз ще помня теб, онзи светъл ден,
когато ти дойде при мен,
без да знае тя за мен.

Не зная как се случи, не зная как
успях,
но сърцето ти получих и дълго твоя
бях.

Когато си замина, когато ме остави - тя
знаеше за мен, за теб и любовта ни.

Последната целувка, целувка, дума
мила
ще помня аз със теб,
ще помня и... ще те подмина!

Закъсняла подраняваш

Като бял цвят се раждаш през април,
аромат и мирис на промяна
и младостта така небрежно си прикрила,
с парфюм на нов живот обяна.

Идваш променена, бяла като пролетта,
носиш звук, мечти и радостта,
бързаш да измиеш безнадеждността
и живота да възвърнеш от смъртта.

Живееш пак със новородена сила,
с мъжка гордост и женска красота
и тъжните си сенки си прикрила
с пролетен букет от младостта.

Но колкото и жива да е тази пролет,
при теб ще дойде есента
и като на неотлетяла птица полет
животът ще изпее песента.

Ще паднеш от летене уморена
като бяла лястовица във нощта,
но вече няма да си бяла и запролетена,
а ще чакаш живота да изместиш със
смъртта!!

ЛЮБОВ

Тъй тъжни са сърцата, когато се разделят,
и очите, и ръцете тъй студени,
тъй толкоз силно те копнеят
да се съберат отново заблудени.

О, Боже, това ли е любов?
Какво ти давам аз и ти какво ми връщаш?
В този страшен, без любов живот
любовта в отрова ти превръщаш.

Кажи, любов, къде си?
Къде очите ти ще спрат във друг -
тук ли си, или трябва на други адреси
да търся теб, да търся друг?

Като жаден във пустиня ще пребродя
да те потърся, скрита като капчица вода,
света така жално ще обходя
да срещна и отпия твоята красота.

Накарай ме отново да забравя
колко болка има в тоз живот,
как тъжно, тихо някой си заравя
спомени от изминала дълга любов.

Съжалявам, Любове, но заминавам,
ще мина оттук, ще мина оттам,
на хората малко щастийце ще раздавам
и може би пак ще се върна насам.

Владимира Иванова Иванова,
родена на в гр. Велико Търново -
25.06.1996г., ученичка в 9 клас в
Природо-математическа гимназия
„Васил Друмев” - гр. Велико
Търново

*„По-добре да не успя в нещо, което
харесвам, отколкото да успея в
нещо, което мразя.”*

Къде отиде любовта?
Омразата ли ви завлече в пропастта?
Къде отиде любовта?
Нали уж тя задвижваше света...
Болести, тъга, проблеми...
Хората от мъки са обременени.
Забравили сме сякаш да виждаме доброто във
света..
Та нали уж то ни кара да посрещнем сутринта?
Изкуствена умивка лицето озарява,
А отвътре болката сърцето подчинява.
Хората, от мъка угнетени.
Живеят със собствените си проблеми..
Ние ли така избрахме да живеем?

Или системата ни кара да се борим, за да оцелеем?
Забравихме ли как подава се ръка?
Или ни е страх, че това ще доведе до гибелта?
Вярата ли сме изгубили в света?
Или вятърът на злото ни лиши от доброта?
И защо показваме това на своите деца?
Нима желяем да погинат в таз безмилостна
борба?
Хора има много, но малко са човеци.
И всеки ден загиват те като бойци.
Сковани от болка и тъга.
Търсят изход от поредната беда...
Къде отиде любовта?
Омразата ли ви завлече в пропастта?
Къде отиде любовта?
Нали уж тя задвижваше света..

Дебора Георгиева Матева, родена в гр. Велико Търново, ученичка в 9 клас в Природо-математическа гимназия "Васил Друмев" – гр. Велико Търново. Интереси: математика, езици, спорт.

Любов ли е?

Сгорещява ли тя кръвта?
Има ли на света сродни души,
или просто са хлътнали до уши?
Какво е да си влюбен?
Чувстваш ли се изгубен?
Лесно ли е да обичаш
и нежни думи да изричаш?

По цял ден ли се гласиш,
по лавките ли висиш,
чудиш ли се за облеклото,
сляпа ли си за злото,
което ти причинява,
с което те наранява?
Друго бъдеще предричаш,
мислиш ли, че го обичаш?

Познаваш ли го отдавна?
Държи ли се с теб като равна?
Кой е любимият му цвят?
Присъства ли в твоя свят
това момче прекрасно,
сядащо точно отдясно?
Ако пред другите го отричаш,
наистина ли го обичаш?

Влюбена ли си в момента
чак до степен „ента“?
Добре ли го познаваш,
как картите си изиграваш?
Какво всъщност изпитваш,
от всичко ли опитваш?
Истински ли го обичаш,
ако в любов му се вричаш?

Дъга от цветове

Царуват цветове безброй
в дъгата след порой.
В жълто, оранжево, червено,
лято е оцветено.
В кафяво, синьо и зелено,
полето е развеселено.
Бяло, сиво, черно,
много е модерно.
Светът е в магия потопен,
с любов и щастие е обграден.
След дъжд слънцето изгрява
и дъгата щастие дарява.

Десислава Йорданова Маркова,
родена в гр. Велико Търново -
05.03.994г., ученичка в 11 клас в
Природо-математическа гимназия
„Васил Друмев”, гр. Велико Търново.
Интереси: музика, литература, кино.

Когато се събудих, първоначално не успях да осъзная къде се намирам. Цялото ми тяло бе схванато, а лека постоянна болка пробождаше рамото ми. След като с мъка успях да си отворя клепачите, започнах да се оглеждам, за да видя нещо познато. Рамото ми беше обездвижено, цялото обвито в бинт. Най – накрая осъзнах къде се намирам. Бялата болнична стая изглеждаше страховита, плашейки ме със своята монотонност и празнота. И тогава го видях – момчето, което ме спаси от онзи противен, пиян мъж. И изведнъж спомените ме обляха като студена вълна, въртейки ме и връщайки ме назад в събитията на онази вечер, карайки ме да настръхна. Отново усетих гнусната миризма по тялото си, отвратителния поглед срещу лицето си. Тялото ми започна неконтролируемо да трепери, умът ми бе обхванат от мрачни мисли. Но в същия миг в ума ми изникна образът на момчето- моя ангел пазител. Наричайки го така

спонтанно, осъзнах колко естествено му приляга тази дума. АНГЕЛ ПАЗИТЕЛ. И сега, гледайки го в болничната си стая, се изненадах колко спокоен изглеждаше в съня си, колко по – различен от първия път, когато го видях. Едва сега успях да разгледам лицето му, но то беше устремено, пламенно, а жар в очите му подсказваше, че сякаш е готов на всичко. Но в момента те лежаха спокойно затворени, лицето му – кротко, без следа от каквото и да е напрежение или ярост. И вперила поглед в него в болничната стая, имах възможност да го разгледам по – добре. Беше строен, млад мъж, не твърде висок. Беше облечен в тъмни дънки и риза, катранено черна, точно както косата му, а няколко копчета бяха небрежно разкопчани. Чертите на лицето му бяха силно изразени – високи скули, строга челюст, устните - плътни, а младежка брада растеше по бузите му. Не беше повече от 26-27-годишен. Но неговото присъствие, вместо да ме уплаши или дори смути, ме успокои.

Полежах известно време неподвижна, опитвайки се да си спомня за останалата част от вечерта, но тялото ми отказваше да стои така. Понечих да се помръдна, без да издавам звук, но леглото издайнически изскърца. Тогава момчето стреснато отвори очи и погледна към мен с тревога. Ярко зелените му очи му издаваха безпокойство и нежност. То веднага скочи от мястото си и бързо се приближи до мен, говорейки на испански. Но когато поклатих неразбираемо глава, той започна бавно да ми обяснява на английски.

- Хей, здравей, Джени! Най – накрая се събуди. Казвам се Дейвид. Не се плаши, аз те доведох в болницата. Помниш ли нещо от снощи?

- Мисля ,че ще ми е трудно да го забравя скоро – изненадах се колко дрезгав беше гласът ми.

- Добре, това е добре. Снощи те простреляха. Предполагам и това помниш. Имаш късмет, че не е много сериозна раната... куршумът само те е

лизнал. Също така има вероятност да имаш сътресение на мозъка и затова искаха да останеш под наблюдение.

- Благодаря ти за всичко, което направи – едва се усмихнах аз, – но все пак как се появи на улицата? И къде точно се намирам в момента?

- В болницата в Барселона сме. А време да говорим за останалото ще има по – късно. Сега си почивай, а аз ще отида да извикам сестрата да те прегледа. Окей?

Не исках да чакам повече. Исках да разбера какво е станало и когато се опитах да го попитам отново, той си сложи пръста на устните ми, за да замълча. Жестът ме изненада и стъписа, а докосването му до устните ми ми се стори странно приятно. Но бидейки под строгия му поглед , неохотно се съгласих с него, въпреки че изобщо не исках да си почивам. Исках да разбера какво точно е станало снощи, преди да ме простреля онзи мъж. И как Дейвид се беше справил с него и бе съумял да ме доведе в болницата. Отново се опитах да се

помръдна, но сякаш някой запали огън в рамото ми. То започна да тупти, пред очите ми причерня, а ушите ми сякаш заглъхнаха. Почувствах се странно лека, все едно крайниците ми леко изтръпнаха и веднага след това всичко бавно започна да отшумява. Точно когато това стана, в стаята влезе сестрата заедно с Дейвид и започна да преглежда изписаното по машините и ме погледна с майчински поглед. Тя каза нещо на испански и излезе.

- Сестрата отиде да говори с доктора за това, кога могат да те изпишат. О, не, не ме гледай с такава надежда, няма да е днес. Ще трябва да полежиш известно време.

- Сигурен ли си в това? Не може ли по – рано да ме изпишат?

- Мен ако питаш, и два дена е твърде рано. Много силно си удари главата, когато падна.

- Ще изчакам да видя какво ще кажат докторите – твърдоглаво отвърнах и тогава осъзнах защо Дейвид беше останал при мен, – извинявай, че те

питам, но защо беше при мен, като се събудих?

-Притеснявах се за теб- бе простият му отговор ,допълнен с грижовен поглед. И точно когато исках отново да се опитам да го разпитам, докторът влезе в стаята ми. Каза ми, че състоянието ми е стабилно, но ще трябва да остана под наблюдение за още 2 дни. Не се оплаках, въпреки че вътрешно се бунтувах, желаейки да стана от това болнично легло. И това не беше достатъчно, но и ме оставиха след това сам - сама, защото ми трябвало спокойствие. Разбирах ги, но аз имах нужда да говоря, да разбера какво е станало. Започнах да си повтарям, че това са само два дни и след това ще съм свободна. Оставена сама, вече нямах друг избор, освен да се опитам да поспя. Но мислите ми не ме оставяха на мира – постоянно се връщах към ОНАЗИ вечер. И така, докато неусетно съм заспала. Сънувах, че се въртя стремглаво в морето, а вълните ме блъскат безмилостно. Не можех да застана стабилно на крака. Все залитах

и се нагълтвах с вода. Имаше объркани проблясъци, моменти от онази вечер - Дейвид, говорейки с мъжа, доближавайки го. Дали не го познаваше? ...Не, това не е възможно! Спомените избледняха съвсем, докато отново не усетих ударите на вълните. И тогава се оказах за последен път под водата. Осъзнах, че трябва да спра да се боря. Вместо това се оставих на течението и изведнъж изплувах на повърхността, а водата беше спокойна, тиха. Слънцето блестеше весело и се чуваше как вълните докосват брега. Не помня как свърши сънят. Нито точния миг, когато се събудих. Дори не съм сигурна какво беше значението му. Просто помня, когато за пръв път забелязах, че около мен е тъмно и мрачно. Беше все още нощ. Равно и спокойно дишане се чуваше от мястото, където Дейвид беше и първия път, когато отворих очи в болницата. Не исках да го будя и въпреки че се чувствах толкова самотна, издържах на изкушението. Едва. Той беше толкова спокоен, а ангелското му лице постоянно привличаше погледа ми.

Въпреки тъмнината аз ясно можех да видя чертите на лицето му. Не можех да откъсна очи от него. Тогава изведнъж Дейвид се размърда неспокойно в съня си, мърморейки неясно. Изглеждаше уплашен. Той се въртеше неспокойно, на лицето му се изписа ужас. Искях да му помогна, да го избавя от кошмара, и това ме накара да стана от леглото, за да го събудя. Но предателска остра болка ме прониза, когато се опитах да стана. Трябваше да стисна зъби, за да заглуша изненадващия вик. И точно тогава Дейвид извика и отвори очи. Беше уплашен, можех да го прочета в погледа му. Но веднага щом ме зърна седнала, скочи на секундата и притеснено ме питаше дали всичко е наред.

- Имаше кошмар – сведох надолу очи.
- Не трябва да се притесняваш за мен.
Аз ли те събудих? – очите му с очакване разглеждаха лицето ми, чакайки отговора ми.

- Бях будна от отдавна, не си ти причината. И ти трябва да спреш да се притесняваш за мен.

Усмивка се разля по лицето му. „Но нали аз съм твоят ангел пазител”, а след като видя объркването по лицето ми, обясни, че ме е чул да бълнувам. Няма да повярвате колко се радвах, че е тъмно и не може да види червените петна, появили се по лицето ми. След това Дейвид ми помогна да легна отново, като грижовно оправи възглавниците и ме зави внимателно. Почувствах се като малко дете, но не възразих от вниманието. Естествено не посмях да попитам за какво беше кошмарът му. Дори не се опитах да го разпитам отново, просто се отпуснах на меките възглавници, мислейки си за станалото преди малко. Но отново не успях да заспя. Чувствах се толкова самотна, някак отдалечена от света.

- Дейвид – прошепнах.
- Мм – измънка сънено. Явно вече бе заспал.

- Просто исках някой да ме гушне - тихо въздъгнах аз.

Но тъй като нямаше кой да ме обгърне с ръце, самотата нарасна още повече в сърцето ми и здраво се вкопчи в мен. Чувството не ме остави до сутринта, когато вече започна да се разсъмва. Тогава първите слънчеви лъчи миловидно погалиха лицето ми, карайки ме да усетя топлината им. И вече някак спокойна, обградена в светлина, аз се отпуснах и успях да заспя.

Когато се събудих, Дейвид го нямаше в стаята и тя ми се стори наистина празна. Но няхах друг избор освен да си стоя в леглото и да чакам някой да дойде. Най-накрая медицинската сестра дойде да ме прегледа. Но със съжаление установих, че трябва да чакам до края на деня, преди да ме изпишат. Бях стояла толкова малко в тази стая и вече няхах търпение да се махна оттам. Едва сега разбрах какво имат хората предвид, като казват, че болниците са потискащи. И тогава се замислих : „ а

какво ще правя ,след като изляза, къде ще отида?. А дали ще видя отново Дейвид?”. Този въпрос ме глождеше, откакто се събудих, но не смеех да го формулирам ясно в главата си. Чувството, което изпитвах, когато той беше наоколо, ме плашеше. И тъкмо когато бях започнала да потъвам в мрачни мисли, на вратата се почука.

- Влез – едва успях да прошепна, гласът ми прегракнал и тогава повторих по-силно: – Влез.

- Хей, как си днес? – ослепителната му усмивка се подаваше от вратата. – Чудех се дали ще те намеря да спиш.- ъгълчетата на устните ми помръднаха в усмивка – значи все пак е мислил за мен.

- А аз се чудех дали скоро ще се появиш. Тук няма много неща за правене, започна да ми доскучава.

- Ти така или иначе трябва да си почиваш, така че ти е разрешено да ти е скучно. Но... не, не ме гледай с този поглед. Добре, обещавам, че ще се постарая да те развеселя.

- Така по ми харесваш. – усмихнах му се – Та, как си планивал днес деня?

Телевизия, някаква игра, или ако искаш, ще си поискам закуската порано, трябва да опиташ пудинга, превъзходен е – защо бръщолевех така, не можех да си обясня. Единствено гледах как в очите му играе някакво весело пламъче, което нарастваше с всяка моя дума.

- Всъщност – каза Дейвид , – си мислех, че може да направим лека разходка навън.

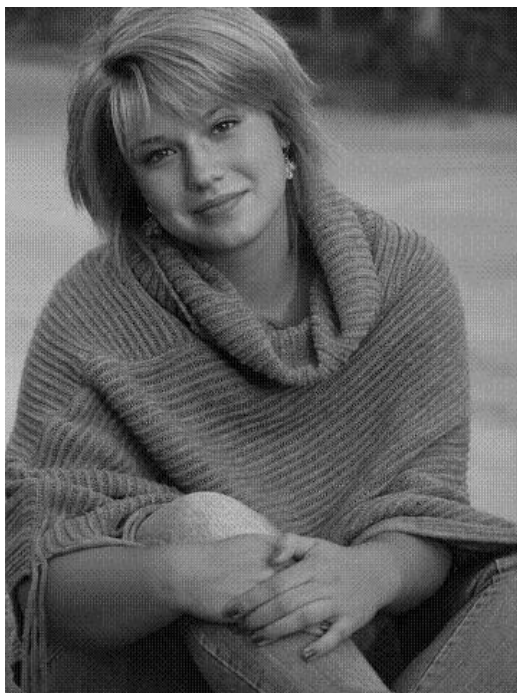
- Не, не ме лъжи, защото това няма да го понеса – но още докато го казвах, знаех, че той казва истината и че не би помислил да ме лъже. – но как успя? Да нямаш някакви суперсили?

- Ха- ха, за съжаление НЕ. Но малко връзки никога не вредят. Леля ми работеше тук като доброволец преди – ухилен до уши, той започна да ми обяснява как трябвало да търси старите ѝ приятелки и да ги помоли за услуга. Добре, че беше леко вгълбен в разказа си и не забеляза как се изчервявам от всяка следваща дума, поласкана от вниманието.

- Та, тогава кога ще тръгваме?

- След като сестрата дойде да те прегледа и ми разреши да те изведе.

Най – накрая се озовах отново навън. Времето беше приветливо, въздухът – свеж. Почувствах се жива, изпълнена с желаниа и копнежи, нетърпелива да разбера какво ще ми поднесе животът. Дейвид вървеше до мен с очевидно бавна за него крачка. Разказваше ми, че иска да ми покаже стария град и че съм щяла да го харесам много. Всичко това вещаеше за един нов живот, изпълнен с приключение. Нещо напълно различно от това, което досега изживявах. Нямах търпение да навляза в тези бурни води, да се оставя да ме погълнат и да се нося по тяхното течение. Но някъде дълбоко в мен започваше да се заражда чувство на тревога. Дали наистина Дейвид познаваше нападателя?.. И дали всичко това беше случайно?.. Искях да разбера истината за тази неприятна среща и бях готова на всичко, за да го направя!

Йоана Петева Петрова, родена в гр. Велико Търново - 23.12.1996г., ученичка в Природо-математическа гимназия „Васил Друмев”, гр. Велико Търново. Като всеки тийнейджър обича забавленията и свободното време.

Крадец

*Някой краде, краде от мен,
краде думите ми,
краде мислите ми,
краде любовта ми!*

*Не искам той да ме ограбва,
остави ми нещо, моля те!*

*Вземи само мислите ми за теб,
остави ми спомените,
вземи лъжите!*

*Но ти продължаваш да крадеш –
взе ми всичко.*

*Върни ми спомените,
Без тях съм бедна...*

*Ти идваш отново,
ден след ден –
и грабиш с пълни шепи.*

*Вече не знам коя съм, къде съм , кои са
тези хора?*

*Но най ме боли, че не знам кого обичам,
кой ме обича?*

Обичала ли съм? А обичали ли са ме?...

*Взе ми нишката живот,
ах тази тънка нишка...*

*Крадец-отне ми всичко,
крадец-помогнете ми,
крадец-убива ме,
крадец-отне ми всичко!*

Мечта

*Затварям очи, мрак нахлува
и все едно вятър ме е отвял,
стоя на брега, а вълните плискат
ходилата ми.*

*Загребвам от пясъка, поглеждам към
моя вечен дом-*

*Там, където мечтите ми стават
реални...*

*Там, където съм щастлива
И не ме е страх за утрешния ден.*

*Там, където съм свободна,
Свободна като птиците,*

Които пеят песни покрай мен...

И искам тази свобода да бъде вечна!

А сега ще ме запитате:

Не обичам ли някого,

Нямам ли друг дом,

Къде ми е душата?!

А аз ще ви отговоря с прости думи:

Душата ми остана при морето!

До морето

Море...

*Какво ми шепнеш пак в нощта?
Далеч си, не те чувам!
А как искам да съм близо аз до теб!
Да усетя пак топлия ти пясък под
краката си!
Да усетя мириса ти!
Да те усещам!
Твоето безкрайно синьо царство е
светът ми...
То ме кара да мечтая,
а какво е светът без мечти?
Копнея да се върна пак при теб!
Ах, море!
Изпълнено с – мечти,
радост
и тъга !*

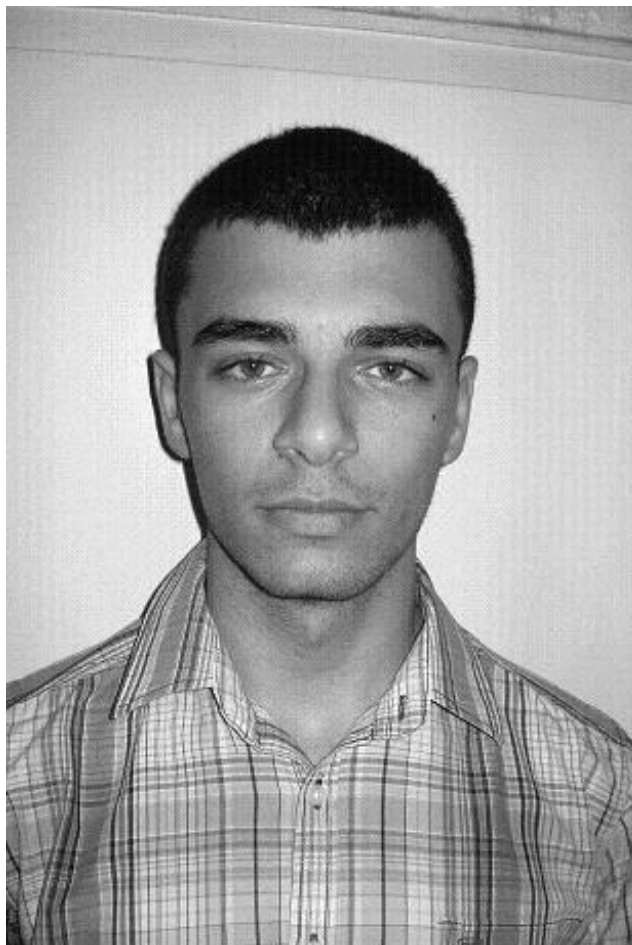

Елена Петкова Николова, родена в гр. Велико Търново- 06. 05. 1997г., ученичка в Природо-математическа гимназия „Васил Друмев”, гр. Велико Търново. Интереси: информатика и информационни технологии.

Какво е любовта ?
Какво е любовта за мен -
може би съм в плен.
Всеки за обич е роден.
Някога от нея ще бъде поразен.
Някога ще срещнеш любовта.
Няма да остане твоята мечта.
Сърцето ти от обич ще трепти,
както тлеят множество звезди.

Йордан Миленов Стоянов, роден на 24.07.1996 г., ученик в 9 клас в Природо-математическа гимназия "Васил Друмев", гр. Велико Търново.

В плен

Всичко започна в един мрачен ден,
на място, където държаха пленен
един храбър воин, окован непристойно
във вериги безумни, той стоеше спокойно,
примирен със съдбата жестока.
Загубил надежда и сила човешка,
отправя молитва към Бога:
„Господи, да кажа аз мога,
с ръка на сърце,
че битки съм водил безброй,
но нивга във плен не съм падал без бой.
Ооооооо, Създателю мой,
аз верен служител съм твой.
Врага сразен със почит изпращам
при тебе Всевишний и сабята хващам
за мойта родина и моите братя
кръвта си проливам и всеки убивам.
Ала врага злосторен плени ми душата,
не ми позволява да напусна земята.
Затова те моля, Боже
моят враг да не може,
чрез мойто изтезание и думите проклети,
да намери и убие братята ми клети!
Убий ме ти сега и вземи моята душа!”
А Бога Всевишний чу неговия зов,
изпрати на земята ангели небесни
да го спасят от живота му суров.

Лили Евгениева Великова, родена в гр. Велико Търново – 03.11.1994г., ученичка в Природо-математическа гимназия „Васил Друмев”, гр. Велико Търново. Интереси: литература, музика, спорт.

*"Слабите се стремят към порядък,
силните владеят хаоса."*

Моята любима книга и герой

Животът е лабиринт, в който се сблъскваме с различни препятствия. Те ни поставят пред изпитания или ни принуждават да правим жертви, за да продължим пътя си напред. Много предизвикателства има в живота ни, например един изпит, една любов, раждане на дете – не са ли изпитания? Много писатели посвещават книгите си на предизвикателствата на съдбата. Най-яркият пример за това е една от моите любими книги по действителен случай - „Робинзон Крузо“ на Даниел Дефо, чийто герой е способен да се справи с всяко едно затруднение на този свят.

Преди Робинзон Крузо да се озове на самотния остров, той бил нормален човек като всички останали, но не знаел как да се справя с трудностите. Главният герой е млад и неопитен, когато попада на самотния остров. Озовавайки се там, той научава какво всъщност е животът, разбира се,

с цената на много болка и страдание. Животът го е пречупил, подиграл се е с него. Единствен оцелял, откъснат от света, от хората, от всичко, което е обичал и на което е държал, просто заради една прищявка на съдбата. Срещнал се с реалността, принуден да се радва на изворната вода, когато е свикнал да пие вино, да говори с котки и кучета, вместо с хора, да превърне куче в най-добрия си приятел, да си ушие дрехи, когато никога не е хващал игла, да открие в Библията утеха във времето, в което всички отричат религията. Робинзон Крузо не престава да се бори с предизвикателствата на съдбата. Страшно е да не знаеш какво ти предстои, но си заслужава. Робинзон Крузо успява да оцелее и дори да създаде свой собствен свят, да подреди живота си на острова, защото е съобразителен, умее да разсъждава правилно и да взема добри решения. Разбира се, не е лесно да си сам и това също е едно голямо предизвикателство – знаеш, че разчиташ на собствените си сили и умения, а когато изпаднеш в беда, няма кой да ти помогне. Но

въпреки всички трудности Робинзон оцелява, а неговата съобразителност и изобретателност са възнаградени и той се връща отново в цивилизацията. Някои хора биха съжалили Робинзон, че е прекарал двадесет и осем години в самота и изолираност от цивилизацията. Аз обаче не го съжелявам, а му се възхищавам. Тези двадесет и осем години не са били загубени. Робинзон Крузо се е научил да се справя с всяка една ситуация, да решава сам своите проблеми и по този начин е натрупал голям житейски опит. Затова мисля, че няма защо да го съжеляваме, той е постигнал една от основните цели в живота на всеки един от нас – да се запази като разумно същество, да не полудее сред диваците и най-важното – не само се е съхранил като личност и душевност, а се е превърнал в истински Човек. Това е животът – борба, борба и пак борба!

Трудно е да се живее, когато си сам, когато няма кой да те окуражи да продължиш напред, когато няма кой да ти покаже грешките, когато всичко е в твои ръце. Когато съдбата те притисне

- боли. Никой не се е родил научен и на никого не му е било обещано сбъждане на мечтите. Точно затова смятам, че ние сме тези, които трябва да изградим съдбите си и да превърнем мечтите си в реалност. И най-важното - ние можем да го направим. Жив пример за това е Робинзон Крузо, който създава не какво да е, а нова цивилизация, нов свят. Това потвърждава идеята, че човек е творец на собствения си живот и много малко неща могат да му се опрат по пътя към целта, която преследва.

Човекът е могъщо същество, което може да постигне много. Той просто не трябва да злоупотребява с мощта, която притежава, и да познава добре границите ѝ. Ако тези условия бъдат изпълнени, то твърдението „Всичко е възможно. Невъзможното просто отнема повече време“ е в сила за всеки.

Никой не знае какво го очаква и какво ще му се случи, а няма нищо по-страхосно от това, да не знаеш какво ще стане с теб. Понякога толкова силно ти се иска да се случи нещо, а съдбата

ти се изпречва на пътя. Тогава какво? Дали трябва да се примирим? Има два варианта: или да тръгнем срещу съдбата си и да се изправим пред всевъзможни предизвикателства, да рискуваме и да сгрешим, да загубим в тази битка, или да се оставим и да чакаме, да видим какво ще стане, но и при този случай е твърде възможно да сгрешим, защото може би това предизвикателство ни е било спуснато от съдбата, за да се борим, и за да не се предаваме. Но как да разберем кое е вярно, ако сърцето ни е в абсолютен разрез с разума? Мисля, че сърцето би трябвало да надделее, но все пак винаги има едно „но“... Има и едно успокоение, че ако сбъркаме, след това ще сме по-силни, по-мъдри и по-разумни. Именно Робинзон Крузо, минавайки през „ада“, успява да съхрани човешкото в себе си.

Ако всеки един от нас си вземе поука от всички грешки, които е допускал в живота си, и оцени това, което е получил, ще се научи, че трябва да живее и никога да не се предава. По този начин целият ни заобикалящ свят

ще бъде много по-различен и хората ще са щастливи, защото са се справили с предизвикателствата на съдбата.

Мирелла Красимилова Кръстева,
родена в гр. Велико Търново -
06.06.1994г., ученичка в 11 клас в
Природо-математическа гимназия
“Васил Друмев”, гр. Велико
Търново.

*”Не ще почувстваш нищо по-
велико от това, да обичаш и да
бъдеш обичан...”*

Бай Ганьо във всеки от нас

Бай Ганьо, американецът и французинът попаднали на един остров. Започнали да играят покер, след малко намерили вълшебна лампа. Потъркали я и излязал дух. Казал им, че ще им изпълни по едно желание. Французинът казал:

- Искам да се върна във Франция.

Американецът казал:

- Искам да се върна в Америка.

А Бай Ганьо:

- Я ги върни тези тук, защото имам тройка аса.

Образът на Бай Ганьо се е превърнал в обект на много анекдоти и вицове, но всъщност той е силно противоречив. Има няколко основни теории за него. Една от тях е, че това е реалистичен образ, олицетворяващ дадена обществена прослойка, а според друга е образ, обединяващ отрицателните черти на българския народ, национални

добродетели, изкривени до унижителни недостатъци, последствия от времето и обстоятелствата. Алеко Константинов влага част от себе си в историите за Бай Ганьо чрез разказвачите, които са в ярък контраст на характера, идеалите и нравите на героя..

Авторът сам изпитва съчувствие към героя си. Бай Ганьо е арогантен, аморален, безскрупулен егоист. Но обстоятелствата налагат подобно държание не само на него, а и на голяма част от народа, защото времето, в което живеят, е трудно и тези действия се превръщат в начин на оцеляване. Ганьо Балкански също така е с ниски културни познания, но е негативен към чуждото и отказва да се довери на нещо непознато. Макар постоянно да нарушава нормите на поведение в средата, в която се намира, той следва своите собствени принципи, не моралните, а тези, които са му наложени, тези, които са като инстинкт за самосъхранение за него. Да, той е мнителен и недоверчив и иска от всичко да има келепир, но и да не

харчи нищо, да, това звучи просташко и недодялано, но можете ли да вините човек, принуден да изживее така голяма част от живота си? Всичките му отрицателни, дори пошли черти, са резултат от липсата на избор. Вместо да се пита дали нещото, което прави, е добро или лошо, българинът си задава въпроса „Ще оцелея ли така?“ Сам Алеко заявява в един от разказите за Бай Ганьо, че не той е виновен за това, в което се е превърнал, а средата, в която се намира. За героя има надежда, защото не душата му е зла, а защото се нуждае от помощ, за да покаже положителното у себе си.

Нека не забравяме, че преди всичко Бай Ганьо е герой на своето време, не на нашето. И когато обстоятелствата го налагат, това е начинът му на живот. Чудя се обаче защо Бай Ганьо е срам за българите? Има много като него, принудени на същите низости и не, не са само героите, участващи в разказите, не.. те са сред нашия народ, те са сред другите народи! Не! Не можем просто да кажем, че Бай Ганьо е във всеки от

нас, не е лесно да се принизим така, че да се сравним с посмешницето на България и на Европа.

Но всъщност, ако се замислите, ще осъзнаете, че той живее и днес, оставил по малко от себе си в бъдещите поколения. Това не е народопсихология, а начин на живот в трудни времена, по правилата на животинското царство, където по – приспособимият оцелява. Ако сам не се погрижиш за себе си, няма кой да го направи. И днес е така, сблъскваме се с подобно поведение всеки ден. Виждаме ожесточената борба за оцеляване в ежедневието и то не защото народът иска да е така, а защото няма друг начин да се справи.

Стар индианец чероки разказвал на своя внук за борбата, която се води във всеки човек. И рекъл на момчето, че в душите ни се борят два вълка. Единият е зъл – той е гневът, завистта, недоволството, отрицанието, алчността, надменността, чувството за превъзходство, лъжата, фалшивата

гордост и егоцентризмът. Другият е добър – той е радостта, мирът, любовта, надеждата, спокойствието, скромността, добротата, благосклонността, взаимността, щедростта, искреността, състраданието и вярата.

Внукът се замислил за момент и след това попитал дядо си:

- И кой вълк побеждава?

- Този, когото нахраниш – отговорил старият чероки.

И кой вълк е нахранил Бай Ганьо? Очевидно – злият! Но не всичко е така просто, така ясно разграничимо. Не всичко е или черно, или бяло. И така както и в най – непрогледната тъмнина има лъч светлина, който да ни води, и в най – честните и праведни хора има и недостатъци и пороци. Защото у всеки има и добро, и лошо.. Защото сме хора.. Защото у всеки има част от Бай Ганьо!

Блян наяве

Имам те, и пак те искам.
Да си с мен едно в нощта.
Сгушена, във теб да се притискам.
Изгубена в момента и във вечността..

Да ме докосваш нежно,
косите ми да галиш,
на мойте устни вечно
с усмивка усмивката да палиш.

Да ме гледаш право във очите
с поглед топъл, пълен със любов,
и да искаш само ти да спреш сълзите-
със целувка плаха – лек безмълвен зов.

Но ронят се една след друга,
макар да съм с усмивка на уста.
Се питам аз дали не съм в заблуда,
дали сега съм в реалността..

Миг само.. кратък допир.
Усещам силна пареща ръка.
Носи ми спокойствие и мир.
И знам – всичко е наред сега.

За тебе аз бленувам,
потъвам във нощта.
Ти си блян наяве –
сбъднатата ми мечта!

Михаела Стефанова Димитрова,
родена в гр. Велико Търново –
31.05.1994г., ученичка в 11 клас в
Природо-математическа гимназия
„Васил Друмев”, град Велико Търново.

*„Човек е толкова голям, колкото
големи са мечтите му!”*

Приятелко

Когато си самотен и светът ти е крив,
когато си отегчен и на вид изморен,
или пък настроение имаш,
купон пак вдигаш –
търсиш приятел най – верен,
с когото да споделиш!

Животът най-често капани ни устройва,
но приятелят е там да ги разсейва.
Когато времето е пак сърдито
и небето тъжно ридае -
другарят ни пристига и скуката убива.
А когато щастието сполети ни,
бързаме с него да го споделим.

Но какво остава, ако него го няма ?
Потънали в самота, безпътно бродим в
тъма.

И отново мечтаем минало в бъдеще да
претворим,
спомени връхлитат и мечтите ни
„политат”.

Но всяко нещо рано или късно
превърща се във край .
Защото всеки рай има своя край!

Вяра

Вяра, съпътстваща нашата съдба,
в утрото на нощта.
Спотаен лъч в тъмата.
Нестихващ тон в душата.
Искра, пламнала в тишината.

Нима ?
Всичко това ли е тя ?

Крехка, неспирна,
по детскиму наивна
игра, обгръщаша мисълта
на ума.

Отдай й се и знай –
щастлив ще си безкрай.
Но, уверявам те, стигнеш ли до „край”,
знай,
нешастник ще си докрай !

Дзъбъбън!
Дзъбъбъбъбъбън!
Дзъбъбъбъбъбъбъбъбън!

Всеки ден алармата ѝ звънеше по едно и също време. Това я беше накарало да намрази рингтона си, който харесваше толкова много, когато го чу за пръв път.

И този ден тя стана машинално, обу стария чифт захвърлени дънки, облече любимата си риза, която предната вечер беше покапала с горчица, но реши, че никой няма да забележи петънцето, нахлузи удобните си и в същото време одърпани от носене мокасини и тръшна входната врата на апартамента си. И там някъде, сред морето от бездушни хора и лица, тя се смеси с тълпата.

-Добро утро, Холи! – поздрави я колежката от съседния кабинет, преминавайки покрай вратата на офиса ѝ.

-Здравей, Триш! – отговори Холи. С цялото си същество тя ненавиждаше наглостта и мерзостта на колегите си. Всички те бяха еднакви – еднакво подли, еднакво лицемерни и нагли в своите сплетни и лъжи. Но въпреки това етикетът изискваше да бъде любезна.

Бюрото ѝ бе затрупано. А мониторът на компютъра ѝ гъмжеше от напомнания за спешни поръчки. Бавно тя започна да ги отмята, едно по едно. Ала когато стигна до едно от последните, тя изхвърча от сградата и не се върна повече същия ден, нито на следващия. Колегите ѝ с престорена загриженост ѝ звънях многократно, изпращаха цветя и бонбони в дома ѝ, ала нищо.

В същото време, в другата част на града Холи, запъхтяна влезе в апартамента си. Взе лист и химикал и започна да прави нов списък със задачи. След това взе душ и легна да поспи.

Откакто беше малко дете тя не беше заспивала в ранните следобедни часове. Когато потърка очи, часовникът сочеше почти полунощ. Сънено тя отвори хладилника, но не откри нищо. Откакто бе станала съдружник във фирмата, имаше толкова много работа, ядеше само полуготова храна от близкия ресторант и последното, за което ѝ оставаше време, бе да готви. Затова тя облече спортния си екип и излезе да напазарува от денонощния магазин. Легна си на разсъмване. А когато се събуди, беше вече обяд. Този път хладилникът беше пълен и тя имаше избор в менюто от продукти. Следобедът звънна на своите приятелки от студентските си години. Учудени, че точно тя им звъни, предвид натоварения ѝ график и отхвърлените покани една след друга, те приеха да излязат с нея. Следобедът прекараха в смях и забавления, както в доброто старо време. Този ден ѝ остана време да отиде на пазар и да си купи всичко онова, от което имаше нужда. Междувременно задачите, които бе нахвърляла на листа у дома си,

намаляваха с всеки изминал ден. Идните дни тя пътува, посети райските кътчета, които я заобикаляха. Яде сладолед, приседнала на обществени стълби, скочи с бърнджи от най-високия мост на града, отиде на цирк и се смя до припадък. Това бяха все неща, които ѝ липсваха. Които винаги бе искала да направи, но никога не ѝ достигаше смелост. Измисляше своите извинения и се прибираше у дома, уморена от напрегнатия ден. Сред своя кръг от познати тя имаше строго лице, силен характер и непоколебима сила, ала отвътре тя бе обикновена като всеки човек.

Телефонните обаждания от колегите си отхвърляше, а бонбоните, които ѝ изпращаха, изяждаше с удоволствие, гледайки любимите си филми на дивана в хола си. Телефонът иззвъня. Холи помисли, че е отново някой досаден колега, който ѝ звъни от офиса. Ала на дисплея на телефона бе изписан друг номер. За миг се поколеба, но с твърд тон отговори :

– Ало!

– Може ли да се видим? – каза мъжкият глас от другата страна на линията.

– Няма какво да си кажем – отвърна напрегнато Холи.

– Ще те чакам на ъгъла на „Авеню” и „Ривърсайд” след 15 минути.

Това бе съвсем близо до дома ѝ. Нямахте да ѝ отнеме повече от 5 минути, ала решението, което ѝ предстоеше, не се вместише в 15-те минути, които той ѝ даваше. Тогава тя изтича към уговореното място, защото знаеше, че ако се задържи още малко, никога няма да тръгне. Той стоеше там. Сам. На дъжда. С букет цветя. И стичащата се вода по него. Беше ѝ причинил толкова много, но още повече от това я обичаше. Тя също. Връзката им започна още на втората седмица след запознанството им и както повечето връзки и тяхната имаше своите недостатъци. Един от които беше, че се обичаха твърде силно, за да загърбят отношенията си. Когато бяха заедно – сякаш не живееха, а разделени – сякаш не съществуваха. Милиони

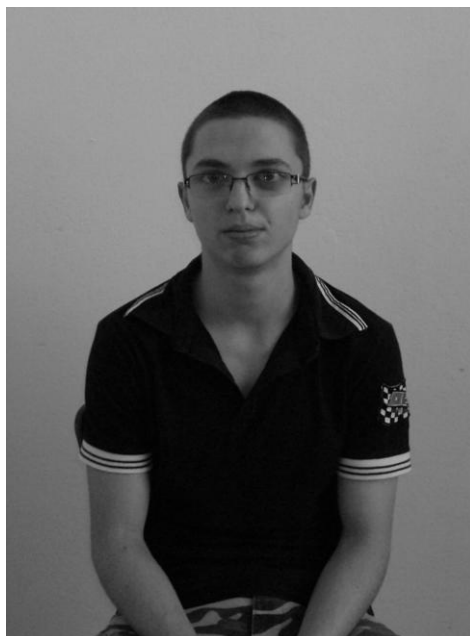
думи ѝ минаха през ума, които можеше да вметне. Милиони мисли му минаха през ума, които му навяваха спомена за нея и загубеното щастие. Поглеждайки го, тя доби сила и кураж, затича се и се хвърли в обятията му. Бе изминало много време, когато за последно той я бе държал в обятията си. Но все още помнеше всяко кътче от съществуването ѝ. Знаеше, че тя не обича пресилените целувки и сладката любов, ала като че ли само този път тя поиска да го задържи повече, отколкото обикновено. Валеше из ведро. Капките се стичаха по бузите им, ала очите им не се откъсваха едни от други. Сплетените им ръце ги изгаряха...

На другата сутрин Холи облече най-изискания костюм, който си бе купила миналата седмица, обу своите „Маноло Бланик“, целуна бъдещия си съпруг по бузата за „Добро утро“ и с лекота затвори вратата след себе си.

На бюрото в офиса, освен всички поздравителни картички за „Добре дошла“ и кошниците с цветя, тя откри

още нещо. Нещото, което я бе накарало да си тръгне по този начин миналата седмица. Листчето. На което пишеше „Да не забравя: ДА ЖИВЕЯ” Усмивка погъделичка румените ѝ бузи, потънали в сладостната усмивка на живота, който ѝ предстоеше. Тогава тя написа ново листче, което замени старото: „Днес е първият ден от остатъка на живота ми!”

Николай Димитров Недялков, роден в гр. Велико Търново, ученик в 11 клас в Природо-математическа гимназия “Васил Друмев”, гр. Велико Търново. Интереси: литература, история, фитнес, спорт, бойни изкуства, кино, музика.

Предисловие, или пък както се нарича.

Да започнем първо от главния герой- Каел определено не е нито константа, защото до края на запланувания уж роман ще се промени много, нито нещо, към което някога съм се стремял. Повтарям, по-простичко, за да бъде добре разбран, той не е мой еталон, в моите мечти не изглеждам така нито външно, нито вътрешно и определено нямам такава съдба. Също така целта ми не е да го създам като супергерой. Просто изграждам даден образ такъв, какъвто аз искам да изглежда. Но НЕ със суперсили! Всичко написано е написано с някаква цел, а не просто защото обичам фантастиката и "фантасмагоричните" американски екшън филми, напротив. Всеки човек има подвиг и всеки има история да разкаже, така че аз няма да се огранича само с неговата и не само той притежава определени качества. Стига толкова за него, вие ще го оцените.

За целия разказ (роман може би)- Няма добри и лоши герои, не ги търсете.

Нито Каел, нито баронът, нито малкият Макалистър, нито който и да било. Те не са добри, но не са и лоши. В живота ни често се случва точно така- просто понякога не можеш да определиш. Защото ще видите, че Сирио Медина е прав от своята гледна точка и че не можете да го вините за неговите действия. Ясно добро и ясно лошо има само в приказките.

За мен и как съм ги писал тия ми ти работи- ПРИЗНАВАМ СИ - обичам приказките. Кой ли пък не ги обича? Но пък и съм заклет реалист... Може би най-много от всичко ми повлия Стивън Кинг с неговата тъмна кула и Роланд. Да, определено най-много. Не се опитвам да пиша като Кинг, някои неща от стила му не ми допадат(бави действието от време на време), но пък чели ли сте "Тъмната кула"? Кое ме впечатли? Достоверността. Да, знам, че Кинг е фантаст, но погледнете просто по какъв начин е изградил героите си - те са истински- и най-вече самият разказ е истински. Сякаш наистина са живели някога. Краят определено ме

порази най-много, но няма да ви го разказвам. Та накъде бия- аз гоня достоверността и вятъра едновременно. Смятам, че може да се създаде полюсен герой, граничещ с фантастичен, и същевременно напълно реален, тоест непреувеличен (Каел, Медина Джеймс Макалистър, Делиан Дори и това е Роланд, поне според мен). В този ред на мисли- играя си на писател, но и двамата знаем, че за да станеш писател, трябва да години жизнен опит. Писатели на по 17 няма, така че аз още не съм се нарекъл такъв. Затова не ме съдете прибързано. Всичко, което пиша, аз първо го виждам като на филм. От мен зависи доколко мога да го покажа и на вас- мисля, че точно наличието на това умение те прави добър писател.

И сега, когато "драскам" този разказ, аз съм ветрогонец (разбрахте вече защо, нали?) и в същото време реалист (също разбрахте), но пък съществувам, реален съм, така че защо да не успея да създам и такива герои, които са сякаш взети от приказка, но живеят в достоверна реалност. :) capish?

Дано сте разбрали тази малка част от

мен, ако сте, то положително ще разберете и някоя малка част от разказа. Приятно четене!

1

Беше пролет. Листата се държаха всяко на своето си клонче и наредени в приказен горски пъзел, заедно с дърветата, камъните и тук-таме промъкналите се ручейчета, образуваха красива шарена картина.

"Да, денят е прекрасен- помисли си ловецът- Днес някой ще умре". Лицето му ни най-малко не помръкна от това. Той просто си вършеше работата, просто минаваше през гората, по пътя към поредната си жертва.

Беше спрял до едно дърво, за да провери следата, макар че всъщност нямаше нужда от това. Облечен в своята странна, прилепнала туника и стандартното си въоръжение от 4 военни ножа и 2 меча, той огледа спокойно всичко наоколо. Чу шумоленето на листата, разбираше тяхната песен. Усети и лъчите на слънцето, които си играеха върху лицето и дългата му руса коса. Да,

беше прекрасен ден, който стана и причината за тънката усмивка, разцъфнала на устните на ловеца.

“Време за работа!”- каза си той и се впусна напред в своя бяг.

Кожените му ботуши тупаха отмерено върху пръстта и хвърляха листата настрана. Наблюдаваше крадеца пред себе си, едва на стотина метра отпред. Яркозелените му очи не изпусаха нищо от поглед, а дишането му дори и след толкова бягане не се беше променило.

Мъжът отпред се отказа да бяга. Обърна се назад към приближаващия с бавна стъпка ловец и му извика едвам-едвам, с изгубен глас:

-Ти...познавам те! Ти си Каел, наемникът... този, на барона, нали?- ухили се тъпашки, докато се опитваше да си поеме дъх.

-Откъде ме позна?- отвърна ловецът, докато оглеждаше мъжа от главата до петите. Запомети всичко в мозъка си- от driпавите кафяви дрехи, до мръсната къдрава коса с черен цвят, или може би черен, не беше сигурен за това.

-Ами..ха-ха...по косата, по косата те

познах. Само ти си русичък тук наоколо! Искаш ли пари? Ще ти дам много пари!- очите на мъжа се отвориха широко в глуповато очакване. Малката, сякаш насмешлива усмивка не слизаше от устата на Каел. Беше спрял на няколко крачки от крадеца. Не казваше нищо, а само го гледаше. Не се изненада, когато другият, в отчаян опит да спаси кожата си, извади една торбичка от пазвата си и му я хвърли. Каел я хвана. Тръсна я няколко пъти, все едно държеше нещо, чието значение не разбираше, и после я прибра. Лицето му не се промени.

Вдигна дясната си ръка високо над главата, обви длан около черната дръжка на меча си, която се показваше настрани, и бавно започна да го изважда.

-Ама, аз нали ти платих!- развика се крадецът панически.

Каел превъртя красивия меч в ръката си. Погледна го, все едно му се любуваше, и после безпощадно отсече главата на мъжа, който се беше вкаменил невярващо. Ударът беше направен с такава сила, че отрязаната

глава се превъртя няколко пъти във въздуха и ловецът успя да я хване, още преди да е паднала на земята. Щеше да му трябва повече от парите- нужно му беше доказателство за свършената работа.

2

Прахолякът ни заобикаля и обвива в някаква странна задушаваша хватка. На тая твърде препълнена улица ние стоим изправени. Вдигналата се като мъгла оранжево- кафява мръсотия ограничава изключително видимостта ни. Толкова много хора. Всеки търси своето, всеки бърза и никой не те пита каква ти е работата. Това е правилото, казано в няколко думи - гледай си в своята паничка. Някой ни блъсва отзад и когато минава, виждаме, че това е Каел. Целият в черно, но иначе със същото облекло, той си е вдигнал качулката на главата и си проправя път напред. Тръгваме след него. Боже, каква адска прашасяла пелена. Що за улица?

Каел сви надясно и влезе в една таверна. Ние го следваме. Когато влизаме, отвътре ни лъхва студен дъх на някакво непознато създание.

Разликата е коренна. Сякаш сме влезли в гробница- същата тъмнота ни притиска от страни, същият скован въздух, донасящ лек вкус на мухъл. Сядаме на една маса по-встрани, докато Каел заема място на една от централните, където са се събрали трима мъже досега. Черното облекло на ловеца напълно се вписва в средата, като го прави почти прозрачен, като привидение.

Никой нищо не продумваше. В таверната сме само дузина хора, всички наясно със ситуацията. Всеки чакаше барона.

Каел свали качулката си, донякъде неговата коса се беше превърнала в символ - негов собствен символ или пък печат. По този начин показваше кой е. Тук, в баронството, всички го познаваме и тези, които си ползваме главата не само за да си крепим шапката, се опитваме да го избягваме.

Черните дръжки на двата меча стърчаха зад главата му, но засега спокойни. Самият Каел се беше отпуснал и лежерно, може би дори

мързеливо, проследяваше движенията на всичко в полезрението си.

Вратата на таверната се отвори. Силуетът първоначално беше просто черна сянка на светлия фон. Той донесе с влизането си ярките слънчеви лъчи и гъстия прах на улицата. Затвори вратата и пристъпи към масата в центъра, където зае мястото до Каел. Двамата кимнаха един-другиму, рязко, отчетливо и без да кажат нищо.

-Здравей, Горан- каза новодошлият.

-Здравейте, господин Макалистър.-
отвърна мъжът.

Отдясно на него стоеше друг наемник-Кол. С остра брадичка и гола глава, той приличаше на армейски генерал. Беше нещо много повече.

Видът на Макалистър говореше много. Обветреното, жестоко набръчкано лице, високото чело, умните очи, притаени под големи вежди, и най-вече брадата, която започваше леко да побелява, заедно с цялата му коса. Носеше ги човек с твърде богат жизнен опит, за да бъде и съвсем малко подценен. Те бяха негови белези, с които той се беше сдобивал през

годините. Всичко научено се криеше в тях. Плътният му суров глас пронизваше тъмнината в цялата таверна.

-Нали искаше среща? Е, казвай де- каза той.

-Ами...вижте, господин Макалистър, с цялото ми уважение, но не смятам, че това е мой дълг, който трябва да плащам.

-А чий дълг е, като не е твой? Аз ли трябва да го плащам?- раздразнението в гласа му вече личеше.

-Брат ми е взел заем преди време, сега не`ще да го върне... Какво съм виновен аз!?- проплака, сякаш умолително, Горан.

-По законите на това баронство, които пък се подчиняват на кралските закони, ТИ плащаш!- каза Макалистър, натъртвайки на ти- Ако не ти харесва, смени кралството!- продължи той.

Двамата се погледнаха за кратко, после Горан сведе поглед. Макалистър стана и кимна на Каел да направи същото.

-Господин Макалистър, моля ви! Замислете се, моля ви!- каза Горан.

Ако ситуацията беше по- различна,

може би щеше да падне на колене,
може би.

Дейвид Макалистър се обърна към него
и изрева насреща му:

-Не! Ще си плащаш дълга! Твой е,
точка по въпроса!

После пак закрачи към вратата.
Двамата с Каел излязоха навън. Горан
беше съсредоточил погледа си в една
точка, изпълнен с тъга и безсилен яд.
Стоеше в пълно мълчание.

Каел направи няколко стъпки върху
сухия оранжев пясък, като гледаше да
върви до шефа си. Хвана го здраво за
рамото и го обърна към себе си, нещо
напълно неприемливо, за когото и да
било друго, но не и за него.

-Вие сгрешихте!- каза той, докато
гледаше другия мъж в очите.

-Аз ли сгреших, Каел?- Макалистър
започна да повишава отново тон и беше
готов за още едно избухване

-Вие, да. Той за нищо не е виновен, и
двамата го знаем това.

-А кой трябва да плаща?- Макалистър
вече се разкрещя- Аз ли трябва да му
плащам дълга? Аз ли?

Хората ги оглеждаха изненадващо, но като виждаха от едната страна свирепия поглед на барона, а от другата напълно лишено от емоции лице на Каел, бързо-бързо се отдръпваха.

Макалистър махна презрително с ръка и пое отново по пътя. Ловецът погледна след него, едвам го виждаше през пясъка. Нищо не си помисли, нищо не почувства. Зачуди се за момент има ли душа някъде там в собствените му дълбини? Усещаше единствено празнота. Не гняв, не любов, а празнота. Засмя се на мисълта си: „Аз въобще имам ли душа?“. После тръгна със спокойна широка крачка след началника си.

Славей Стелианов Лилов, роден в гр. Велико Търново - 07.11.1996г., ученик в 9 клас в Природо-математическа гимназия "Васил Друмев", гр. Велико Търново.

Интереси: литература, музика

Безкрайно лято

Гледам как слънцето потъва в океана,
пътувайки за вкъщи по тази магистрала
Мирисът на море и пясъчна почва.
Последният ден от лятото започва.

Не мога да се пусна
и не мога да си тръгна вече.
Не искам да допусна
за пореден път да съм далече.
Опитвам се да се сбогувам,
проливайки една сълза,
и знам ,че вечно ще тъгувам,
тръгна ли оттук сега.
Трябва да откъсна забранения плод,
но не искам да изчезне рая.
И какъвто да е моя следващ ход
нещо ми подсказва, че това е края.
И още аз държа се здраво
за нещото с копнеж отлято.
Да желая аз имам право
за вълшебното безкрайно лято.

Едно птиченце на пътя паднало и вика
за помощ, за живота си.
Но никой просто не пристига.
Няма как да се спаси.

Защо света е толкова несправедлив
и сам се бориш ти, за да си жив?
Защо тръгнал си по път на самота?
За да спиш по-спокойно през нощта?

И ето, птиченцето вика
за помощ, за живота си.
Но още никой не откликва,
една душичка да спаси.

Защо жестока е земята
и пълна с мъка и тъга?
Защо обвиняваме живота,
като ние сме виновни за това?

И още птиченцето вика
за помощ, за живота си.
Но взе, че чу го някой, че извика
и взе го нежно в ръцете си.

Защото имаме ли неугасваща надежда,
това пред нас прекрасно ще изглежда.

Всичко е наред и ще се подреди
и няма вече да се чувстваме сами.

И птиченцето вече припка
от радост, че не е само.

Но оправи се и просто литна
да сподели за човечността, научило.

ЕДНА ВРАТА

Спомени прекрасни много имам,
но щастие никога не стигам.
Без любов не мога да живея.
Пред вас болката си ще излея.

Останах на прага на вратата,
каза ми : *събирай си нещата!*
Къде ли сгреших? Какво се случи?
Защо така грешно се получи?

Аз ще седя, няма да замина!
Преди минути всичко се срина.
Защо жестоко нарани ме ти?
Прости ми, моля те, ме извини!

Отвътре аз болезнено горя
Зловещо ме гледа черна врата!
Заклучена, сякаш ми говори
Но не каза защо се затвори?

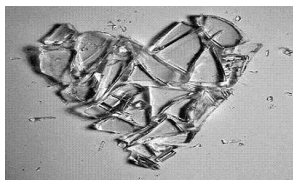
Но аз още чудя се в нощта
Защо нарани моята душа?
За какво казваш, че ще си платя?
Беда голяма мен ме сполетя...

И да хлопам, и дълго да моля,
ти не отваряш мрачната врата.
Дали изпълнявах мойта роля?
Дали нараних твоята душа?

Ах таз врата, толкоз страшно гледа
със черното, безмилостно око!
Съсипа ме, ти си все по-бледа.
Желание за живот! Никакво...

Пустош е, една река от пясък
има в мойто пусто сърце.
Удари го, счупи се със трясък.
Разпръсна го парченце по парче...

Една врата - животът промени!
Една врата - злобна и ужасна!
Една врата - мечтите ми разби!
И надеждата във мен угасна,
от днес усмивката ми изчезна от
лицето.
Една врата хлопна се и счупи ми
сърцето!

Любовна история

Помниш ли как се запознахме?
На улицата ние се видяхме.
Беше лято, топло, пълна жега.
Аз бях изпотен, а ти беше изморена.

Аз те заговорих в този чуден ден
и тихо измърморих, само си за мен!
После се разходихме, дадохме си знак
казахме си *чао, да се видим пак.*

И тази тиха вечер, легнах, но не спях.
Цяла нощ за теб мислих и мечтах.
Гледам към звездите, нарекох ти една,
но бих искал, ако можех, да ти подаря
света.

С всеки изминал ден ставам все по
притеснен.
Погледнеш ли към мен, аз все съм
изчервен.
Ето, в днешно време, името ти сричам
и когато аз те видя, още те обичам.

Теодора Петкова, родена в гр. Велико
Търново, ученичка в 9 клас в Природо-
математическа гимназия “Васил
Друмев”, гр. Велико Търново.
Интереси: литература и изкуство.

Какво е любовта за мен?

Какво е любовта за мен?
Кристален звън, повтарящ се рефрен,
пареща искрица светлина,
лъч, пробляснал плахо във нощта.

Какво е любовта за теб?
Огънят на Прометей и силата на Феб,
слънце, стоплящо света,
причина за проронена сълза.

Какво е любовта за нас?
Бавно отминал, запомнящ се час,
спомен отекнал, мираж в гъста мъгла,
потънало камъче в буйна река.

Какво е любовта за вас?
Нежност, картина, контраст,
страдание, мъка, тъга,
погубено чувство, тежка съдба.

Какво е любовта за мен?
Кристален звън, повтарящ се рефрен,
стон, прошепнат в тишината,
блясък, губещ се в тъмата.

Студеният живот

Беше светъл ден, макар и яснотата да се губеше сред множеството снежинки. Снегът бе навалял, а зимата прегръщаше всеки от минувачите като топла гостенка. Стъпките се отпечатваха като авторови картини по белия сняг и го багреха с тъмни цветове. Снежнобелият пейзаж вече радваше децата и бавеше забързаните работохолици, които пренасяха гнева си на бляскавите преспи.

Започваше да се стъмва, когато един прибиращ се работник, с коса по-бяла от снега, газеше вълшебната покривка. Що за човек поставяше негативните си чувства пред ден като този? Трябваше да има някаква причина, която да го кара така гневно да сумти и присвива с очи. Нима кризата бе достигнала и него или липсата на брачна халка беше скорошна, или пък вечна? Какъв беше този човек и дали под коравата релефна обвивка се криеше душа, копнееща единствено за обич? Той спря, огледа се и втренчи погледа си в единстената

зелена елха наоколо. Така стоя няколко часа.

На съседната поляна играеха дебело облечени деца. Едното от тях бе забелязало странната случка и тихо се приближи. Стъпките му, придружавани не толкова от притеснение, а от любопитство, се забързваха периодично, а снежинките бясно боксуваха върху малкото зачервено личице. То застана до мъжа и вдигна главата си, откривайки сините си детски очи. Тогава отвори уста.

- Има ли причина да стоиш тук, дядо?- попита то.

- В това е проблемът, аз дори не съм дядо, но ти си малка, не разбираш.

- Аз изглеждам така, но се чувствам голяма. Аз нямам криле, но всеки ден летя свободно като птица, разбираш ли?

- Та ти си още дете, истинските проблеми са далеч от мирогледа ти. Знаеш ли, живеем живота си пълноценно, или не, и накрая ни очаква една съдба. Никой не те пита имаш ли

време за всички мечти, които си си наумил – въздъхна работникът.

- Така е, дядо, нали, ако живеем вечно, ще натежим на земята и тя като се търкулне, право в слънцето и пак една съдба за всички.

- Наричаш ме дядо заради белите ми коси, нали?

- Да, наричам те дядо заради тях, защото Дядо Боже всяка година дава по един бял косъм, щастлив косъм, но когато те се увеличават, означава, че ти остават по -малко от другите и по-малко щастливи моменти и така остаряваш.

Мъжът се засмя неочаквано, тази дълга усмивка беше нещо непознато за него и той продължи да гледа елхата.

- А знаеш ли, че елхата е вечна-продължи детето- винаги зелена, нищо не я сломява. Ще ми се и аз да бях такава, всички да бъдем такива.

- Всеки бял косъм и всяка паднала игличка са следствие от жестокостта на

този свят, но ако ги нямаше, това значи, че ние, хората, не сме достатъчно силни да се преборим и може би те са нашата награда, те отразяват усилията ни и ги запечатват вечно. Е , поне докато сме живи-промълви мъжът, докато гледаше елхата.

- Но това не значи, че аз не се боря и не съм силна, просто Господ ми е дал само седем косъма досега – неуверено каза момичето.

Тишината вече се беше открила и само чакаше нощта. В ония зимни дни бързо се стъмваше и вече всичко живо се беше покрило. Чуваха се само колите, чиито фарове проблясваха и се пронизваха между снежинките. Изведнъж множество бодлички паднаха, строполявайки се на земята тихо и спокойно. Работникът отново се усмихна.

- Макар и силна и дори пречупваща се само от студа, и в нейната същност се крие частица слабост- въздъхна той.

- Но това не е нещо лошо, означава, че и тя принадлежи на този свят, че и тя е същество като мен, като птиците.

Детето хвана работника за ръката и започнаха да вървят по единствената изрината пътека. Той и показваше света, а тя го учеше как се живее.

Кристиян Николаев Спасов, роден в гр. Велико Търново – 24.01.1994г., ученик в 11 клас в Природо-математическа гимназия „Васил Друмев”, гр. Велико Търново.

Интереси: спорт, музика;

Бай Ганьо във всеки от нас

Живеем във време, в което материалното е на първо място, духовното остана някак назад. Време, в което са на мода големите тела и малките души, привлекателната опаковка, без значение от съдържанието и време, в което се строят големи и красиви сгради, но с все повече разбити семейства.

Алеко Константинов е въплътил в образа на Бай Ганьо всички дразнещи черти, които човек може да притежава - егоизъм, ниска култура, вулгарност, алчност, простотия, но пък са и умело съчетани с ловкост, хитрост и предвидливост. Колкото и смешно да звучи, във всеки от нас живее по един Бай Ганьо, малко или много изразен. Разбира се, хората се стремят към самоусъвършенстване, а често се самоизтъкваме с неща, които са ни неприсъщи. Като едни истински байганьовци почти винаги виним околните за нашите падения и

несполуки и рядко търсим вината първо в себе си.

Винаги се забелязва кога човек има култура още при първия поглед. Един напълно скромн, добър и толкова различен човек от Алеко-Константиновия герой, вървейки по улицата, никога няма да хвърли отпадъка от вафлата си на тротоара, а ще го държи, докато стигне определено за това място. Но ето, че минава мъж, облечен с неизгладена риза, развързани обувки и изтъркани панталони, срещу нашия човек, блъска се в него и напълно некултурно подвиква: - Що се блъскаш бе, чичка?!

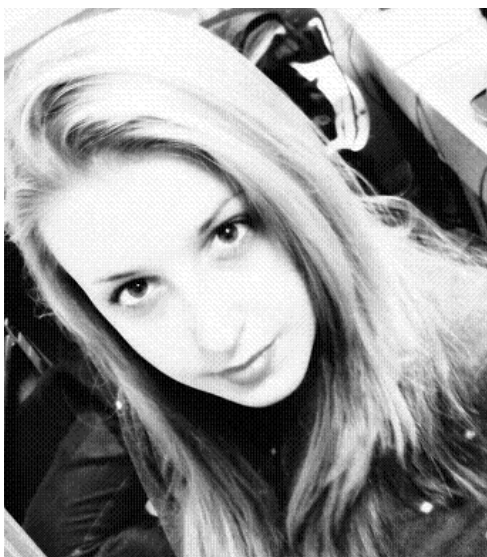
Дали не ви е позната тази ситуация? Или не?! Е, вие си вървите спокойно по тротоара, когато някакво забързано момче ви блъска без причина и на всичкото отгоре се обръща към вас със злобен поглед и думите: "Гледай къде вървиш бе, глупак!" Нима това е поведение на един нормален, толерантен и културен човек? Ето тук се изразява любимият ни и познат Бай Ганьо. След като това може да се случи и в наши дни, значи тази "епидемия",

ако можем така да назовем характера му, избощо не е изчезнала. Дори всеки от нас сам е свидетел как дори се разпространява. Не чуваме ли всяка вечер по новините за неуместните и дори смешни реформи в образователната система, здравеопазването ни и т.н.? А кой ги налага тези реформи? Нашите байганьовци, разбира се! Алеко Константинов дори разказва по какви подли и незаконни начини безнаказано се измъкват онези, които целят, вместо да си свършат работата и да помогнат на един цял народ, да се доберат по всякакви начини до материалното. Интересното тук е, че, погледнато от друга страна, ние отново обвиняваме околните за неволите си - в случая, политиците са виновни за лошото положение, в което родината ни се намира. А дали не се замисляме как ние допринасяме за развитието ѝ? Винаги ли си хвърляме отпадъците в кошчето, или се измъкваме с оправданието : "Една торбичка е, няма как да навреди на природата." или "Това е просто една дъвка, по никакъв

начин не създава опасност."? Да, от една страна е така, но замислете се, ако всеки прави така.. Винаги ли се държим толерантно с хората, които правят грешки, или им се присмиваме? Е, да - днес някой е сгрешил и ти да си му се присмял, но утре може ти да си на негово място. Няма да ти е приятно, нали? Редовно ли изпълняваме нашите отговорности и задължения, или често се допираме до всеизвестната поговорка: "Не оставяй днешната работа за утре, ако можеш да я свършиш и вдругиден"? По този начин забавният образ на Бай Ганьо е приложен в нашето ежедневие и без да се усетим, смеейки се на написаното от Константинов, ние отчасти се присмиваме на самите себе си, защото със сигурност всеки от нас притежава поне едно от качествата на героя му. Светът няма как да се промени. Винаги ще има всякакви образи, описани в известни и безизвестни книги, показващи на хората как изглеждат, погледнати от страни. Важното е да оценим до каква степен можем да опунем нашия Бай Ганьо на свобода,

без да създаваме лошо впечатление или да пречим на околните. А в нашата мила България със сигурност народът ще си остане същият и ако Алеко Константинов беше жив в наши дни, със сигурност щеше да се повтори: „Европейци сме ний, ама все не дотам”.

Надежда Добринова Моновска от град Горна Оряховица. Ученичка в Природо-математическа гимназия „Васил Друмев”, гр. Велико Търново. Интереси: информатика и информационни технологии, театър – част от театралния колектив към НЧ "Иван Вазов-1893, с.Първомайци.

“Вярвам, че МОГА, защото държа ключа към успеха - постоянство, трудолюбие и вяра в себе си”

Хей, иди в магазина,
купи си любов да те топли
в студената зима.
Вземи за мене
няколко кутийки с време.
Ако може, купи малко надежда и
радост,
дават подарък - младост.
Пред шанда с прегръдки поспри се
и бързо при мене върни се.
Ще тръгнем весели из квартала,
да съберем усмивки в чувала.
После при Вятъра ще се отбием,
по вяра-две да изпием.
Като се скрие Слънчо зад блока,
ще отидем да си платим тока.
Но не с пари,
а с целувки и с всякакви нежни
милувки.
Когато излезем на двора,
чувала голям ще разтворя.
Ще пуспем всички покупки в нощта,
като подарък от нас за света!

Любов

Да ме убиваш с любовта си,
но без нея да съм нищо.
Да ме боли от прямотта ти,
но за мене да си всичко.

Да бягам от теб,
все за последно да те прегръщам.
"Тръгвам, късмет!" -
но пак тук се връщам.

Любовта не носи щастие,
от реалността те откъсва.
С мечтите повлича те
и на парченца те пръсва.

Тя е за смелите,
готови да са "влюбени".
Едни оцеляват,
а други биват погубени.

Е, аз от кои съм, не зная.
Погубваш ме бавно,
но истински влюбена съм,
ще призная...

Мария Иванова Дюлгерова, родена в гр. Велико Търново - 23.05.1996г., ученик в 9 клас в Природо-математическа гимназия "Васил Друмев", гр. Велико Търново.
Интереси: литература, музика, танци

Една любовна илюзия

За твоите очи бленувам,
които всяка нощ сънувам.
За устните ти аз копнея,
за които вечно ще мислея!
Умирам очите ти пак да зърна,
преди отново да се превърна
в нежен бисер непокътнат,
погубен и забравен...
Искам при теб да съм сега,
в прегръдките ти аз да се топя
и от целувките ти да се пренеса
в морето на любовта!
Къде си ти, любов, погубена?
Ела, намери ме и отнеси ме,
надалеч от този свят обикновен,
за да бъда във вечния ти плен!
Макар и да боли, искам те -
да добие животът ми смисъл
и да изтрия тази тъга
на една вечна самота!
Ела, любов, при мен сега!
Призовавам те на глас, ела!
Не ще се откажа от теб така!
Макар да знам, че си илюзия!

СЪ Д Ъ Р Ж А Н И Е

1. Поетите се раждат / 2
2. **Антония Годорова**
Когато някога ме видиш / 4
Закъсняла подраняваш / 5
Любов / 6
3. **Владимира Иванова**
Къде отиде любовта ? / 8
4. **Дебора Матева**
Любов ли е ? / 12
Дъга от цветове / 13
5. **Десислава Маркова**
Разказ / 15
6. **Йоана Петрова**
До морето / 29
Крадец / 30
Мечта / 31
7. **Елена Николова**
Какво е любовта ? / 33
8. **Йордан Стоянов**
В плен / 35
9. **Лили Великова**
Моята любима книга и герой / 38
10. **Мирелла Кръстева**
Бай Ганьо във всеки от нас / 45
Блян / 50

- 11. Михаела Димитрова**
Приятелко / 53
Вяра / 54
Разказ / 55
- 12. Николай Недялков**
Разказ / 63
- 13. Славей Лилов**
Безкрайно лято / 76
Едно птиченце / 77
Любовна история / 80
- 14. Теодора Петкова**
Какво е любовта за мен ? / 82
Студеният живот / 83
- 15. Кристиан Николаев**
Бай Ганьо във всеки от нас / 89
- 16. Надежда Моновска**
Подарък / 95
Любов / 96
- 17. Мария Дюлгерова**
Една любовна илюзия / 98

Литературен клуб “Ерато”
СЛЪНЦЕТО В НАС

Редактор:
КАМЕЛИЯ СТАНЧЕВА
Графичен дизайн и корица:
ДЕЯН ДРУМЕВ